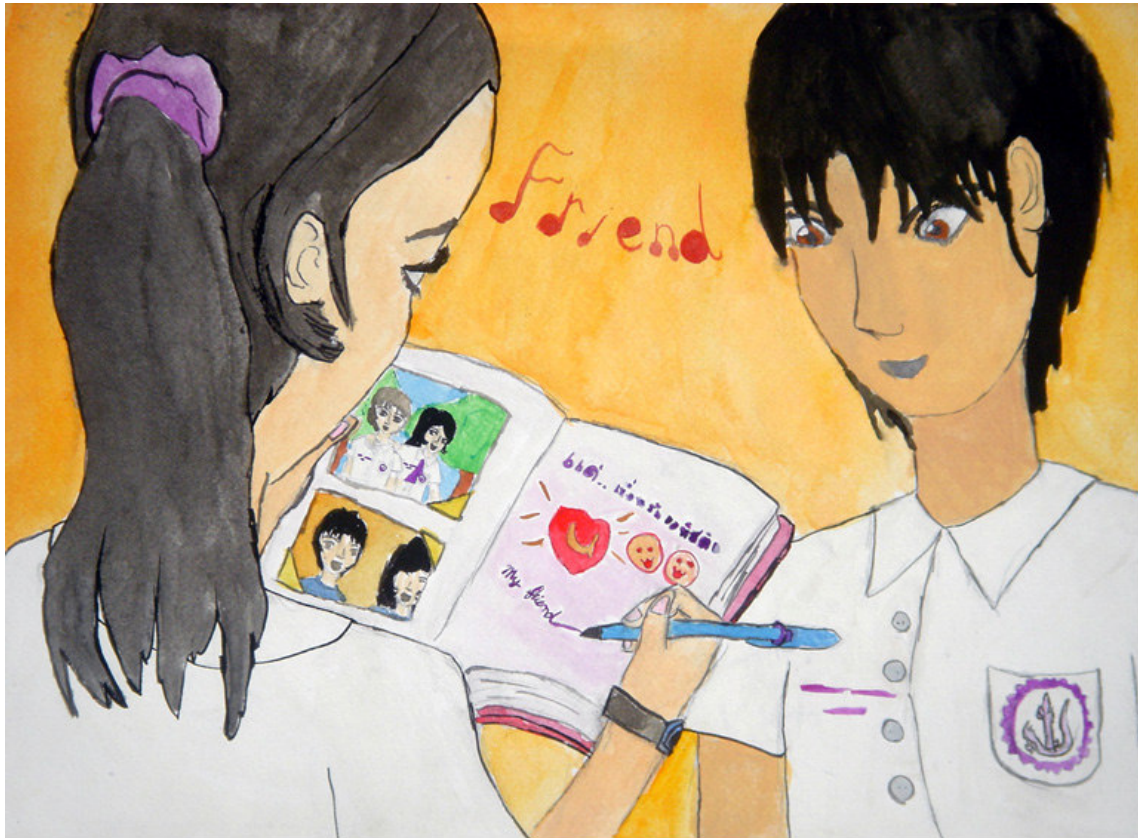

เพื่อนรัก

อุดมศึกษา

ภาพ เด็กหญิงปุลพร ศรีวิเชียร ป.6/5

แรงบันดาลใจ มาจากน้องชายของฉันที่มีอาการออทิสติก และยังมีมาจากเพื่อน
ของฉันที่รักเพื่อนออทิสติกเหมือนพี่เหมือนน้อง ซึ่งทำให้ฉัน
ประทับใจในความรู้สึกของเพื่อนฉันมาก จึงบรรยายมาในภาพนี้

รู้จักเถอะ....แล้วจะเข้าใจ

เด็กออทิสติก คำคำนี้หลายคนอาจเคยได้ยินและสงสัยว่าคืออะไร ดิฉันเองก็เป็นคนหนึ่งที่เคยสงสัยว่าเด็กออทิสติกนั้นเป็นอย่างไร ดิฉันเคยเห็นตามรายการทีวีหรือหนังสือที่วางขายอยู่ตามร้านหนังสืออยู่บ่อย แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจหรือสนใจอะไรมาก เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องไกลตัวเหลือเกิน ตอนนั้นเคยคิดสงสัยเหมือนกันว่าเด็กที่เป็นโรคนี้นี้ก็ดูปกติดี ไม่เห็นจะแตกต่างจากคนปกติตรงไหน จนกระทั่งได้รู้จักกับอ้อมเพื่อนออทิสติกของฉัน อ้อมทำให้ดิฉันเข้าใจอะไร ๆ เกี่ยวกับเด็กที่เป็นโรคนี้นี้มากขึ้น ซึ่งทำให้ดิฉันอดคิดไม่ได้ว่า เรื่องที่เคยคิดว่าเป็นเรื่องที่ไกลตัว กลับกลายเป็นเรื่องใกล้ตัวไปเสียได้

ดิฉันกับอ้อมพบกันครั้งแรก ในวันลงทะเบียนเรียนภาคการศึกษาแรกของการเรียนในมหาวิทยาลัย อ้อมดูปกติเหมือนเพื่อนคนอื่น แต่อาจมีอาการโยกตัวไปมาหรือพูดรวบ้างเพราะตื่นเต้นที่ได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ ซึ่งดิฉันเพิ่งเข้าใจในตอนหลังว่าเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของเด็กออทิสติก

ในปีแรก ดิฉันไม่ค่อยสนิทกับอ้อมมากนัก เนื่องจากอ้อมจะคลุกคลีอยู่กับเพื่อนอีกกลุ่ม แต่ก็จะได้ยินเรื่องราวของอ้อมบ้างไม่มากนัก เพราะอ้อมไม่ค่อยยุ่งกับใครจะไปไหนมาไหนคนเดียวเสมอ เพื่อนมักจะเจออ้อมแค่ชั่วโมงเรียนเท่านั้น

อ้อมเริ่มสนิทสนมพูดคุยกับเพื่อนมากขึ้น เมื่อได้รู้จักกับเพื่อนคนหนึ่งที่มีมนุษยสัมพันธ์ดีในสาขาเดียวกัน อ้อมจะอยู่กับเพื่อนคนนี้เสมอ ทำให้อ้อมเริ่มรู้จักพูดคุยกับเพื่อนคนอื่น ในช่วงนี้เองที่อ้อมค่อนข้างจะเสียความเป็นตัวเอง เพราะอ้อมจะทำตามแบบอย่างคนอื่น อ้อมเคยบอกกับดิฉันว่านี่ถึงช่วงนั้นแล้ว อ้อมก็ไม่ชอบเพราะรู้สึกว่าจะไม่ใช่ตัวเอง

ดิฉันเริ่มรู้จักกับอ้อมจริงๆเมื่อได้มาเป็นบัดดี้ของอ้อม การที่ได้สนิทกับอ้อมทำให้ดิฉันทั้งเครียด โกรธ สบายใจ และก็ทำในความไร้เดียงสาของอ้อม ในระยะแรกที่มาเป็นบัดดี้ให้อ้อมใหม่ ๆ อ้อมจะติดดิฉันมาก อ้อมจะคอยมองดิฉันอยู่ตลอดเวลา เวลาอยู่กับกลุ่มเพื่อนอ้อมก็จะกั้นดิฉันออกจากเพื่อนคนอื่น หรือเวลาดิฉันไม่สนใจ อ้อมก็จะก้มหน้าร้องไห้ไม่มองหน้าเพื่อนทุกคน บอกว่าไม่อยากเห็นหน้าใคร ทำให้ดิฉันรู้สึกอึดอัดมาก เนื่องจากขาดความเป็นส่วนตัว จนดิฉันไปขอถอนตัว แต่อาจารย์ที่ดูแลโครงการฯ ก็อธิบายให้เข้าใจว่าเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของเด็กออทิสติกที่

ขาดความมั่นใจในตัวเอง เมื่อเปิดใจคุยกับอ้อมอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งอ้อมก็เข้าใจและพยายามที่จะปรับตัว

จากการที่ได้สนิทสนมกับอ้อม ทำให้ดิฉันเข้าใจอะไรหลายอย่างในตัวอ้อม อ้อมเป็นคนทีฉลาดมาก อ้อมรู้จักพูด รู้จักถาม รู้จักคิด บางครั้งอ้อมก็เป็นคนให้แนวคิดใหม่ๆกับดิฉัน จนดิฉันอดทิ้งไม่ได้ แต่อาการบางอย่างที่อ้อมแสดง ก็ทำให้ดิฉันงงเป็นไก่ตาแตกได้เหมือนกัน อย่างเช่นจู่ๆอยากจะถูกออกจากห้องก็ลุกออกไป

ถ้าในเวลาเรียนก็คงไม่เท่าไร แต่บางครั้งสอบๆอยู่ก็เดินออกจากห้องไปเฉยเลย อ้อมเป็นคนที่รักอะไรก็จะรักมากและก็จะทำอะไรซ้ำๆอยู่อย่างนั้น เช่น อ้อมชอบดูบอลมากก็จะคอยพูดถึงเรื่องบอลตลอดเวลาพูดได้ทั้งวัน อ้อมยังตั้งชื่อเพื่อนเป็นชื่อนักบอลที่อ้อมชื่นชอบอีกด้วย บางทีไปเดินห้างด้วยกันอ้อมก็จะแวะดูโปสเตอร์นักบอลที่ชอบ ดูแล้วดูอีกเป็นชั่วโมงแถมเดินเข้าร้านเดิมอยู่ 2-3 รอบอยู่อย่างนั้นแต่ไม่ซื้อ แล้วก็มึนรถเมล์สาย 177 เมื่อก่อนอ้อมจะชอบนั่งมาก ดิฉันเคยถามว่าทำไมต้องนั่งแต่รถสายนี้มันอ้อมไปไกลจะตาย อ้อมก็บอกว่า “ก็เรารักของเราจะทำไม” แรกๆก็ไม่ค่อยเข้าใจนักแต่อยู่ๆไปก็เข้าใจไปเองโดยปริยาย เพราะออทิสติกชอบทำอะไรซ้ำๆอยู่แล้ว บางครั้งเวลาคุยกับอ้อมมักจะเล่าอะไรๆเกี่ยวกับตัวอ้อมเอง ความรู้สึกของอ้อมที่มีต่อโรคนี้นี้ ความรู้สึกที่มีต่อคนรอบข้าง ทำให้ดิฉันเข้าใจว่าบางครั้งสังคมทำให้อ้อมอยากจะหนีไปอยู่แต่ในโลกของเด็กออทิสติก อ้อมบอกว่าตอนเด็กๆที่อยู่แต่ในโรงพยาบาลอ้อมมีความสุขมาก อยากทำอะไรก็ทำมีแต่คนคอยปกป้องดูแลอ้อม อ้อมจึงมีความฝันว่าอยากจะกลับไปเป็นครูสอนหนังสือให้กับเด็กออทิสติก

บางครั้งการเป็นเพื่อนของออทิสติก ก็ทำให้ดิฉันเหนื่อยเหมือนกัน และมักจะสับสนกับตัวเองอยู่บ่อยๆ ว่าโรคอทิสติกเป็นอย่างไร เพราะบางครั้งก็ดูเด็กเหล่านี้ปกติดี บางครั้งก็ทำอะไรแปลกๆที่เราไม่คาดคิด เวลาใครมาถามดิฉันว่าเด็กออทิสติกเป็นอย่างไร ดิฉันก็อธิบายไม่ค่อยถูกนัก แต่มักจะแนะนำให้ลองทำความรู้จักเองแล้วจะเข้าใจว่าเด็กออทิสติกเป็นอย่างไร

ภักจิรา พิทักษ์เสวตไชย

เพื่อนคือ...สงสาร...อภัย...และเข้าใจ

ข้าพเจ้า... หนึ่งในนิสิตอาสาสมัครที่ทำงานในโครงการพัฒนาบุคคลออทิสติก ข้าพเจ้าขอใช้ชื่อเล่นในการเขียนบทความนี้ คือ หญิง เพื่อนนิสิตที่ข้าพเจ้าดูแล คือ แวน ก่อนที่เราจะมากล่าวถึงเรื่องอันแสนหฤหรรษ์ของหญิงและแวน หญิงก็ขอเกริ่นถึงความ เป็นมาที่ทำให้เรามาเจอกันก่อน พอจะจำได้ว่าตอนที่ยังเป็นเฟรชชียุ่มนั้น หญิงมีเพื่อนที่คบหาและรู้จักกันอยู่ 6 คนได้ อยู่มาวันหนึ่งพี่ๆก็นัดรวมรุ่นเพื่อเข้าซ้อมประชุมเชียร์ เราทั้ง 6 คนก็มารวมตัวกันที่มานั่งตัวหนึ่ง ระหว่างนั้นเราก็ได้พูดคุยกันตามประสาเพื่อน หญิง..ผู้ซึ่งมักจะถูกชะตากับผู้ชายอายก็เข้าไปถามหนุ่มน้อยคนหนึ่งที่นั่งอยู่คนเดียวท่าทางหงอยๆว่า “หวัดดีจ๊ะ...ชื่ออะไรจ๊ะ...อยู่เอกอะไร” หนุ่มคนนั้นก็หันหน้ามาด้วยท่าทางอายๆและตอบว่า “เราชื่อแวน...อยู่เอกบริหารรัฐกิจ” อ้อชื่อแวนนี่เอง หญิงก็เลยชวนเค้าไปนั่งที่โต๊ะเดียวกันแล้วก็แนะนำเพื่อนๆให้รู้จักกับแวน เพื่อนๆทุกคนในกลุ่มรวมทั้งแวนก็ได้ทำความรู้จักกัน พอหลังจากนั้นแวนก็ได้พูดขึ้นมาว่า “พวกคุณรู้มั๊ยว่าผมเป็นออทิสติก..?” เราทั้งหมดด้วยความที่ไม่รู้ก็เลยทำหน้าที่ช้อบแวนก็เลยอธิบายให้ฟังพวกเราว่าออทิสติกคืออะไร เป็นยังไง ในส่วนตัวหญิงก็พอจะมีความรู้เรื่องนี้มาบ้างแล้ว

หลังจากนั้นต่อมากลุ่มเราก็มีอยู่ 7 คนซึ่งมีชาย 1 หญิง 7 คน หญิงพอสังเกตได้ว่าคนที่แวนจะสนิทด้วยและจะสามารถคุยหรือปรึกษากันได้น่าจะเป็นหญิงกับพร เราสองคนจะสลับกันให้คำปรึกษาแวนตลอดเวลา ซึ่งแวนเค้าก็จะมีความสามารถพิเศษตรงที่ว่าพอจะเข้าใจได้ว่าเรื่องใดควรจะปรึกษาใคร ซึ่งเราสามคนก็เลยสนิทกัน

หลังจากนั้นไม่นานแวนก็ได้มาคุยเรื่องทางโครงการฯ ว่าต้องการนิสิตอาสาสมัครเพื่อเข้าไปทำภารกิจให้กับโครงการฯ ตอนแรกแวนเขาจะมีปัญหาเรื่องนี้อย่างมาก เขามักจะมาเล่าให้หญิงฟังเสมอว่าทางโรงเรียนกับคุณแม่เขามีปัญหากันในเรื่องต่างๆ และเขารู้สึกเครียดมาก เพราะทางมหาวิทยาลัยก็มาต่อว่าเขาเกี่ยวกับเรื่องคุณแม่ แล้วทางคุณแม่ของเขาก็ต่อว่าเขาเกี่ยวกับทางมหาวิทยาลัย ซึ่งฟังแล้วคนปกติอย่างหญิงก็ยังแข็ง..แข็งว่ามันเกิดอะไรขึ้น ได้แต่ปลอบใจเขาไปว่า บางครั้งการที่เราได้ปล่อยวางอะไรบางอย่างก็มีความสุขขึ้น ไม่ได้สอนให้เป็นคนปิดความรับผิดชอบ ปิดกั้นไม่รับรู้ แต่เพื่อความสบายใจของทุกฝ่ายก็ให้ผู้ใหญ่เขาจัดการเอาเอง เราอย่าไปยุ่งกับ

เขาเลยนะ ทำหน้าที่ให้ดีที่สุดแล้วกัน ซึ่งช่วงนั้นแวนก็ดีขึ้นมากหลังจากที่มีอาการซึมเศร้ามานานหลายสัปดาห์

วันหนึ่ง..หญิงได้เข้าประชุมที่โครงการฯเป็นครั้งแรก รู้สึกประทับใจอย่างบอกไม่ถูกทั้งที่ก็ไม่มีอะไรน่าตื่นตาตื่นใจ แต่สิ่งที่สามารถรับรู้ได้ คือ ทุกคนมีใจที่จะทำงาน รู้สึกถึงที่ทุกคนยอมเสียสละเพื่อน้องๆออทิสติก หลังจากวันนั้นก็ได้เข้าประชุมบ่อยขึ้น จำได้ว่าครั้งหนึ่งท่านอาจารย์ดารณีและคุณป้าหอมเพ็ญฯได้เล่าประวัติอย่างย่อ ๆ ของนิสิตออทิสติกจำนวน 7 คนนี้ให้ฟัง ซึ่งหนึ่งในนั้นก็แวนด้วย พอได้ฟังครบทุกคนแล้วหญิงก็มีความรู้สึกสงสารแวนขึ้นมาจับใจ ถึงแม้จะไม่สามารถรับรู้ถึงสิ่งที่เขาเป็นได้ทั้งหมด แต่อย่างน้อยก็เกิดความรู้สึกเห็นใจเขาขึ้นมาทันที หลังจากวันนั้นก็ตัดสินใจที่จะเข้าร่วมงานกับทางโครงการทันที อย่างน้อยก็ได้ช่วยเหลือแวนในระดับหนึ่ง ถึงแม้การวิจัยนี้จะยังไม่เห็นผลแต่ก็เชื่อว่าสักวันมันน่าจะมีประโยชน์ขึ้นมาบ้าง

หญิงมีความเชื่ออย่างหนึ่งว่า การทำงานอะไรก็แล้วแต่จะต้องเจอกับอุปสรรคบ้าง ซึ่งหญิงก็ต้องเจอเป็นธรรมดา ปัญหาในความรับผิดชอบมีอยู่ว่าแวนเขาต่อต้านหน้าที่ของหญิง พูดยากๆก็คือสิ่งที่หญิงต้องรับผิดชอบทำให้แวนไม่มีความสุข อาจเพราะเขาไม่ค่อยเห็นด้วยกับการดำเนินการของโครงการฯซึ่งต้องมีการวิจัยเกิดขึ้น เขามีความคิดว่าถูกละเมิดสิทธิเสรีภาพ ซึ่งหญิงก็พยายามอธิบายทุกข้อขัดแย้งที่ทำให้แวนไม่สบายใจมออยู่กับความทุกข์และความเศร้า

หลังจากที่หญิงได้ทำงานตรงนี้ได้สัมผัสแวนในหลายๆแง่มุม ทำให้หญิงได้เรียนรู้เขามากขึ้น ทั้งในด้านมุมมองต่างๆของแวนเอง ทักษะคติ การมองโลก ความชอบ และไม่ชอบ อุปสรรคสำคัญที่ต้องเจอคือการที่แวนคอยสร้างกำแพงให้กับตัวเองและผู้อื่นตลอดเวลา หญิงคิดว่าการที่เขาไม่ค่อยคบค้าสมาคมกับเพื่อน ๆ ทำให้แวนไม่สามารถรับรู้ทัศนคติของเพื่อน ไม่ได้เกิดการแลกเปลี่ยนและการเปรียบเทียบว่าสิ่งไหนดีไม่ดี เคยถามแวนว่าไม่มีเพื่อนผู้ชายบ้างหรือ แวนบอกว่าไม่ชอบคบเพื่อนผู้ชายเนื่องจากผู้ชายค่อนข้างดิบเถื่อน ไม่มีความอ่อนโยน รับไม่ได้

หญิงเคยบอกกับแวนว่ามันไม่ใช่วิธีการที่ถูกต้อง เพราะสิ่งที่แวนทำมันเป็นการหนี การคบเพื่อนไม่ใช่ว่าเพื่อนทุกคนจะต้องตรงใจเราเสมอไป แต่เราต้องรู้จักเปิดรับข้อดีและข้อเสียของเพื่อน สิ่งใดที่ไม่ดีหรือไม่ถูกใจเราก็หลีกเลี่ยงเสีย เหมือนกับเราถ้า

จะทำอะไรให้ถูกใจเพื่อนไปเสียทุกอย่าง เพื่อให้เพื่อนพึงพอใจคงเป็นไปได้แน่นอน แต่การคบกันมันเป็นการแชร์สิ่งดี ๆ ให้กัน มีทุกข์ก็ช่วยกันแก้ไข

หญิงเล่าให้แวนฟังว่ามีเพื่อนในคณะหลายคนแม้แต่ รุ่งพี ถามถึงแวนกับใหญ่โตเขารู้สึกสนใจและอยากเป็นมิตรด้วย แต่แวนไม่ยอมพูดกับเขา บางทีก็เดินหนี แวนบอกว่าแวนไม่กล้าทักพวกเขาเพราะกลัวว่าพวกเขาจะว่าแวนไม่ดี หญิงเลยบอกแวนไปว่าไม่เป็นไรหรือคอยาคิดมากเกินไป เรายังไม่เคยคุยกับเค้าเลยเราจะรู้ได้ยังไงว่าเขาคิดไม่ดีกับเรา ทีหลังลองทักทายเขาก่อนสิ รับรองว่าเพื่อน ๆ จะต้องดีใจแน่ ๆ เลย หลังจากนั้นแวนเค้าก็เริ่มที่จะทำตามทีหญิงบอก เดินไปทางไหนก็ทักทายรุ่งพี บางทีก็คุยกับเพื่อน ๆ เกี่ยวกับวิชาที่เรียนด้วยกัน บางทีก็เข้าไปนั่งคุยด้วย

การพัฒนาในเรื่องการมีมนุษยสัมพันธ์ของแวนนั้น ทำให้หญิงดีใจและภาคภูมิใจในตัวแวนมาก ๆ ถึงแม้ว่าบางคนจะมองว่าเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยมีสาระ แต่หญิงกลับให้ความสำคัญมาก เพราะเราจำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอยู่เสมอในโลกใบนี้ ถ้าเราไม่มีการพัฒนาในด้านนี้ เราคงต้องอยู่คนเดียวในสังคม

อีกหนึ่งความภาคภูมิใจของหญิงก็คือ การรู้จักให้ ซึ่งแวนพัฒนาไปมาก จากเมื่อก่อนแวนเป็นคนคิดเล็กคิดน้อยในเรื่องของการให้และการรับพอสมควร เช่น แวนไม่รับของจากใครเพราะคิดว่ามันจะเป็นบุญคุณกัน และแวนก็ไม่ให้ของใครเพราะคิดว่ามันไม่มีประโยชน์สำหรับตัวเขา ประเด็นหลังไม่เท่าไร แต่ประเด็นแรกหญิงโดนมากกับตัวเอง จำได้ว่าซื้อขนมมาฝากแวนแล้วแวนไม่รับ ตอนแรกก็อึ้งเหมือนกันว่าอะไรทำให้แวนคิดอย่างนี้ เมื่อมีโอกาสได้คุยกันเรื่องนี้ก็ได้บอกกับแวนว่าการให้และการรับเป็นสิ่งที่ดีเป็นหนึ่งในหลายวิธีที่ทำให้คนรู้สึกดีต่อกันได้ และเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับการเป็นเพื่อนกัน การที่เรารับของจากเพื่อนจะทำให้เพื่อนรู้สึกดีใจมากด้วยซ้ำ แวนอย่าคิดมากเกินไป จากนั้นเค้าก็เริ่มที่จะรับน้ำใจจากเพื่อน ๆ ไม่เฉพาะแต่ขนม ยังมี การช่วยเหลืออะไรเล็กน้อยๆ มีการปรับทุกข์กันและอีกหลาย ๆ อย่าง พวกเพื่อน ๆ เลยสรุปให้แวนฟังว่า สิ่งเหล่านี้ทำให้ความสัมพันธ์ของเพื่อนแน่นแฟ้นขึ้น และต่างก็รู้สึกดีต่อกันเป็นสิ่งที่ดีมาก

หลายๆสิ่งหลายๆอย่างหญิงมองว่า บางปัญหามันเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับมนุษย์ ที่บางทีเราซึ่งเป็นคนธรรมดาก็ต้องเผชิญกับมัน แต่ในกรณีของแวนปัญหาเหล่านี้อาจลึกซึ้งกว่าคนปกติเล็กน้อยและที่สำคัญแวนรู้ว่ามันเป็นปัญหาสำหรับแวน แต่แวนก็ไม่

สนใจที่จะแก้ไข บางปัญหาหญิงก็ไม่สามารถที่จะเข้าไปก้าวท้าวได้ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว ทักษะในการใช้เงิน ได้แต่อธิบายให้แวนมองเห็นภาพว่าจะอะไรคืออะไร ให้แวนมองเห็นโลกแห่งความเป็นจริงว่า ในโลกนี้มันไม่มีอะไรที่ถูกทั้งหมดหรือผิดทั้งหมด ไม่มีอะไรเป็นสีขาวและไม่มีอะไรที่เป็นสีดำ ทั้งหมดมันถูกผสมผสานกันอยู่ตลอดเวลา แล้วคนเราก็ต้องปรับตัวไปพร้อมกับการเปลี่ยนแปลง คนที่รู้จักอยู่เพียงสีขาวและสีดำเท่านั้นก็จะอยู่ในสังคมอย่างไม่มีความสุข เนื่องจากการทวนกระแสหรือมีอคติต่อสิ่งอื่นๆอยู่ตลอดเวลา ไม่มีหนังสือเล่มไหนที่เขียนสูตรในการอยู่บนโลกนี้อย่างมีความสุขได้ ดังนั้นแวนซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตหนึ่งที่อยู่บนโลกใบนี้ ควรจะใช้ความคิดพิจารณาว่า เราจะอยู่อย่างมีความสุขได้อย่างไร โดยที่ไม่ได้เบียดเบียนผู้อื่นเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

หลายๆสิ่งที่แวนทำให้หญิงต้องเสียใจและเสียความรู้สึก หญิงก็อภัยให้กับแวนเพราะเขาเป็นเพื่อนของหญิงที่รู้สึกสงสารและเห็นใจ แต่สิ่งที่หญิงอยากให้แวนมีที่สุดในตัวคือความเข้มแข็ง อยากให้เขาต่อสู้กับทุกๆปัญหาโดยไม่หวั่นไหว รู้จักคิดพิจารณาหาทางแก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี เพราะไม่มีใครอยู่ช่วยแก้ปัญหาให้แวนได้ตลอดไป อยากให้เขามีความอ่อนโยนมองโลกในแง่ดี สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อคนรอบข้างซึ่งในที่สุดความสุขที่แท้จริงก็จะกลับมาสู่ตัวของเค้าเอง

ปัจจุบันนี้ทุกอย่างค่อนข้างลงตัวมากขึ้น หญิงจะคอยเป็นที่ปรึกษาให้กับแวนในเรื่องของการเรียนเป็นส่วนใหญ่ คอยให้คำปรึกษาในเรื่องของการลงทะเบียนเรียน การAdd-Drop วิชาต่างๆ การลงวิชาโทปรัชญาและศาสนา ตอนนี้แวนอยากจะทำอะไรจะให้แวนทำหมด จะไม่มีการห้ามแต่จะเป็นการเตือนและให้คำปรึกษามากกว่า หญิงจะบอกแวนเสมอว่าอยากทำอะไรก็ทำไปเถอะหญิงจะเป็นที่ปรึกษาให้ แต่ถ้าแวนเลือกที่จะทำอะไรแล้ว แวนจะต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่แวนทำด้วย อย่าหนีปัญหาแต่ต้องเผชิญหน้ากับมัน หญิงคิดว่ามันเป็นวิธีหนึ่ง ที่จะทำให้คนหนึ่งคนได้มีประสบการณ์มากขึ้น และที่สำคัญยิ่งถ้าเป็นสิ่งที่เค้าเลือกทำเองแล้วนั้น หญิงคิดว่าเค้าจะต้องทำออกมาให้ดีที่สุดแน่นอน

ส่วนปัญหาในเรื่องของทัศนคติแบบสุดโต่งของแวนนั้น หญิงคงไม่อาจไปก้าวท้าวเรื่องของเขาได้ เพราะมันเป็นสิทธิส่วนบุคคล เราเปลี่ยนความคิดความเชื่อของคนนั้นคงเปลี่ยนได้ยาก และวัตถุประสงค์ของหญิงในฐานะที่เป็นนิสิตอาสาสมัคร

เป็นเพื่อนและที่ปรึกษาของแวน ต้องการแค่เพียงให้แวนใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ มีความสุขกับสิ่งที่เขาทำ เคารพกฎเกณฑ์ของสังคม พอใจในสิ่งที่เขามีอยู่ ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

คณิตชา คำพันธ์

แม่ก้อย...ลูกแชมป์

ครั้งแรกที่ได้เจอกับแชมป์ ยังไม่รู้ว่าเขาเป็นโรคออทิสติกหรือมีความผิดปกติแต่อย่างใด เพียงแต่ได้เริ่มสังเกตเห็นว่าเขามีบุคลิก ท่าทาง ลักษณะการพูดจา ที่ค่อนข้างต่างจากเพื่อนๆ จนกระทั่ง มาทราบภายหลังว่า มีนิสิตโครงการพิเศษเข้ามาเรียนด้วย ก็เลยคาดเดาได้ว่าเป็นแชมป์แน่ๆ นับตั้งแต่วันที่รู้ว่าแชมป์ เขาไม่เหมือนกับเด็กทั่วไป เวลาที่ได้เจอหรือตอนที่ได้นั่งเรียนด้วยกัน จึงมักจะแอบสังเกตเห็นพฤติกรรมพิเศษของเขาอยู่เสมอๆ ซึ่งพอรู้ว่าแชมป์มีลักษณะพิเศษและคู่มือแนวโน้มที่จะมีปัญหาในด้านต่าง ๆ ได้ จึงมีความรู้สึกสงสารและเห็นใจเป็นอย่างแรก และมีความรู้สึกที่อยากจะ做朋友ด้วย เพื่อที่จะได้คอยช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ ที่เขาไม่สามารถทำได้ อย่างถนัด

สมัยที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 1 ด้วยกันใหม่ๆ เพื่อนหลายๆคนในตอนนั้น เมื่อรู้ว่าแชมป์เป็นเด็กออทิสติกก็ค่อนข้างวางตัวกันไม่ถูก ไม่ค่อยกล้าเข้าใกล้หรือพูดคุยพูดเล่นด้วย แต่สำหรับดิฉันอาจเนื่องด้วยว่ามีตำแหน่งในภาควิชาฯเป็นประธานนิสิต และค่อนข้างเป็นคนกล้าแสดงออก บวกกับการชอบมีอัยาศัยที่ดีกับคนรอบข้าง จึงไม่เคยกลัวกับการที่จะเข้าไปทัก หรือพยายามพูดคุยกับแชมป์อยู่เสมอๆที่เจอเขา ซึ่งก็ใช้เวลาานเหมือนกันกว่าที่เราจะรู้สึกได้ว่า แชมป์เขารับรู้ที่เราอยากเป็นเพื่อนและมีความหวังดีกับเขา อยากที่จะช่วยเหลือ ตอนแรกๆเวลาที่ทักเขา เขาจะไม่ค่อยสนใจเลย หลายๆครั้งที่พูดด้วย บางครั้งเขาก็ตอบกลับแบบถามคำตอบคำ ที่สำคัญคือเขาจะไม่ยอมมองหน้าเวลาพูดด้วย

จนเวลาผ่านไปทุกอย่างก็เริ่มดีขึ้นตามลำดับ โดยในไม่ช้าที่ภาควิชาฯแทบทุกคนได้ตั้งฉายาให้ดิฉันว่า “แม่ก้อย กับ ลูกแชมป์” ซึ่งแชมป์เองก็รับรู้และมักจะหัวเราะตอบรับ จนวันหนึ่งที่คุณพ่อคุณแม่แชมป์ได้โทรศัพท์มาขอให้ช่วยเป็น

อาสาสมัครโครงการออทิสติก ทำให้ดิฉันได้รับทราบเรื่องราวและมีความเข้าใจในตัว แชนป์มากขึ้น

ครั้งแรกที่คุณพ่อคุณแม่แชนป์โทรมาหาที่รู้สึกแปลกใจมากกว่าท่านรู้จักเราได้อย่างไร เลยได้ทราบว่า แชนป์เขากลับไปเล่าให้ที่บ้านฟังว่าเขารู้จักชื่อเพื่อนอยู่ 2 คน คือ เพื่อนผู้ชายที่ชื่อบูม และมีเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ ก้อย และพอคุณแม่ถามแชนป์ว่า แล้วคุณอยากให้เพื่อนคนไหนมาช่วยดูแลคุณ? แชนป์ก็ตอบว่า เอาก้อยละกันครับ ซึ่งพอได้รู้ทำให้ดิฉันรู้สึกดีใจและเป็นปลื้มมากๆว่า ที่แชนป์ทำเหมือนไม่ใช่ใจเรา ที่จริงแล้วแชนป์เขาก็รับรู้ว่าเป็นเพื่อนและมีความหวังดีให้กับเขา นับตั้งแต่นั้นมาดิฉันก็กลายเป็นนิสิตอาสาสมัครดูแลแชนป์อย่างเป็นทางการ หรือเป็นนิสิตบัดดี้นั่นเอง

มีอยู่เหตุการณ์หนึ่งที่รู้สึกประทับใจมากๆ ก็คือ ตอนอยู่ปี 2 ที่ทางภาควิชาฯ ได้จัดกิจกรรมรณรงค์ที่ต่างจังหวัดขึ้น เป็นเวลา 3 วัน 2 คืน ซึ่งเป็นครั้งแรกที่แชนป์ได้เดินทางไปด้วย หนึ่งในวันที่ไปกัน ก็มีการจัดกิจกรรมสันทนาการกลางแจ้งตามธรรมเนียมปกติ ปรากฏว่าเกิดฝนตก ทุกคนจึงต้องจำใจและรีบวิ่งกลับเข้าที่พัก และอยู่ๆ ก็มีเพื่อนทักขึ้นมาว่า “ก้อยๆ ลูกหายไปไหน?” (ซึ่งในทีนั้นจะรู้กันว่าหมายถึงแชนป์) ดิฉันและเพื่อนอีก 2-3 คน จึงตกใจมาก รีบคว้าร่มและออกไปตามหาแชนป์กันด้วยความกลัวว่าเขาจะเป็นอะไรไป ตอนนั้นความรู้สึกเหมือนในหนังหลายๆ ที่ท่ามกลางฝนตกหนัก เราได้ออกไปตามหาพร้อมกับตะโกนเรียกชื่อ แชนป์ หากันอยู่สักพักก็ยังไม่พบ จนกระทั่งเดินมาหาถึงจุดสนามเด็กเล่น ภาพที่เห็นก็คือ แชนป์กำลังนั่งหลบฝนอยู่ตรงปากอุโมงค์เด็กเล่น ตอนนั้นแทบจะร้องไห้ออกมาที่พบเขา มันถือได้ว่าเป็นภาพเหตุการณ์ที่ประทับใจมากๆ ว่า แชนป์เขาเปรียบเสมือนเด็กบริสุทธิ์ไร้เดียงสาจริงๆ ที่ในบางครั้งเราอาจจะต้องดูแลเขาเป็นพิเศษ

ถ้าเกิดมีคนมาถามว่าคิดว่าแชนป์เป็นอย่างไรบ้าง สามารถบอกได้เลยว่า แชนป์เป็นเด็กอัจฉริยะที่ไร้เดียงสาที่สุด นับตั้งแต่ที่ได้รู้จักกับแชนป์มาก็ร่วมเป็นเวลา 3 ปีแล้ว สิ่งที่แสดงออกมาอย่างแน่ชัดในตัวของแชนป์ ก็คือ พัฒนาการในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นในด้านการเรียนที่เขามีสติปัญญาที่เป็นอัจฉริยะเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ซึ่งช่วยทำให้แชนป์เรียนได้ดีขึ้นเรื่อยๆ สามารถปรับตัวและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดีขึ้นเช่นกัน และที่สำคัญก็คือพัฒนาการทางด้านสังคมของแชนป์ ที่เพื่อนๆ ทุกคนรอบข้างสามารถสังเกตเห็น และสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเป็นอย่างมาก ที่ทุก

วันนี้แชมป์สามารถเข้าไปพูดคุยหรือพูดเล่นกับเพื่อนได้แทบทุกกลุ่ม ซึ่งหลายๆครั้งที่ เขามักจะเป็นฝ่ายเข้าหาคนอื่นก่อน แชมป์ดูร่าเริงและสนุกสนานมากขึ้นทุกวันและคูมี ความสุขกับสังคมที่แวดล้อมเขาอยู่ แชมป์สามารถดูแลและจัดการเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับ ตัวเองได้ดีขึ้นเป็นลำดับ และมีความรับผิดชอบและกระตือรือร้นต่องานที่เขาได้รับ มอบหมายมาก

ทุกวันนี้ดิฉันสามารถพูดได้อย่างเต็มปากว่า แชมป์ไม่ได้แตกต่างไปจากเด็ก ทั่วไปเลย เพียงแต่เขามีความสามารถพิเศษในตัวที่ไม่เหมือนใคร และไม่มีใครเหมือน ซึ่งทุกคนก็ล้วนแต่มีสิ่งนั้นอยู่ภายในตัวเองทั้งนั้น

มีอยู่ครั้งหนึ่งมีโอกาสได้คุยกับคุณพ่อคุณแม่ของแชมป์ว่า แชมป์เขามองอนาคต หรือมีความคาดหวังในชีวิตของเขาอย่างไรบ้าง จึงได้ทราบว่า แชมป์เคยพูดว่า เขาอยากที่จะเรียนจบปริญญาตรีภายใน 4 ปี ตามปกติได้ เขาก็จะถือว่าเขาประสบความสำเร็จในชีวิตของเขาได้ส่วนหนึ่งแล้ว เหมือนว่ามันเป็นความฝันอันยิ่งใหญ่ของ แชมป์ ซึ่งมา ณ ปัจจุบันนี้ ดิฉันเชื่อและมั่นใจว่าเพื่อนพิเศษคนนี้ของดิฉันสามารถทำ ความฝันนั้นให้เป็นจริงได้อย่างแน่นอน

วิภามาส ทুমแสน

สัน...ผู้กล้า

เรื่องที่ผมจะเล่าต่อไปนี้ จะเป็นเรื่องของเพื่อนผมที่ชื่อ “สัน” สันเป็นเพื่อนรุ่น พลศึกษา รุ่นที่ 31 (PE.31) ของเพื่อนๆที่น่ารักทุกคน

วันแรกที่ผมและเพื่อนๆเห็นสันครั้งแรกก็ตอนปี 1 เทอมต้นโน้น! เริ่มตอนวิชา เรียนอะไรสักอย่างจำไม่ค่อยได้ ซึ่งวิชานั้นจะเรียนกันทั้งภาควิชาพลศึกษาเลย สันเข้ามา เรียนสายสุด ภาพที่พวกผมทั้งห้องเห็นก็คือ มีผู้ชายเดินเข้ามาในห้อง สะพาย กระเป๋าสีดำ แต่งกายเรียบร้อย แต่ทรงผมของเขานั้น ช่างโคตร! พวกผมมากจริง ๆ คือ สันจะเซตผมตั้งมาก ฟุ่คิ้วและผมของสันจะหยิกหน่อยๆหัวของสันฟูมาก แล้วสันก็ เดินไปนั่งที่โต๊ะ นั่งแถวหน้าเลย มันมาก! อาจารย์ที่สอนเลยแซวว่า นั่งมอเตอร์ไซค์ มาหรือครับ ท่านสัน และนั่นก็ทำให้พวกผมรู้ว่าเพื่อนของพวกผมคนนี้ชื่อ สัน พอเรียนจบคาบนั้น เพื่อนๆจะคุยถึงเรื่องของสันอย่างเดียวและก็ได้รู้ว่าสันคือเด็ก โครงการพิเศษของโรงเรียนสาธิตฯ อะไรประมาณนั้น แต่พวกผมเพื่อนๆทุกคน เมื่อ

เวลาใครได้ไปคุยกับสันทุกคนจะเล่าเป็นเสียงเดียวกันว่า ออทิสติกมันคืออะไร เป็นยังไงเหอ ทำไมสันก็มีลักษณะปกติต่างๆไป คุย เรียน การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แกรม อธิษาศัยยังดีอีกด้วย และยังชอบคุย ชอบเล่นมากด้วย โดยเฉพาะ เล่นเกมคอมพิวเตอร์ ถ้าใครได้ไปคุยกับสันเรื่องนี้จะคุยกับสันได้นานมากๆเรียกว่าถูกคอเลยทีเดียว

ส่วนวีรกรรมความกล้าของสันนั้นก็มีหลายๆ คือ ตอนที่เราไป CAMP 1 กัน คือ ไปฝึกภาคปฏิบัติของพลศึกษาที่นิสิตปี 1 ทุกคนต้องไป คือตอนที่เราไป CAMP 1 จะโหดพอๆเพราะต้องทำกับข้าว หุงข้าวกินกันเองทุกมื้อ นอนเต็นท์ เดินทางไกล 50 กม. แต่ว่าทุกคนจะมีการแสดงต่างๆ เช่น แสดงมิวสิควิดีโอ แสดงละคร และทุกครั้งที่ได้แสดง สันจะเป็นตัวเอกของเรื่อง ทุกครั้งที่กลุ่มของสันแสดง สันจะเป็นทั้งพระเอก และนางเอกตลอด มีอยู่ครั้งหนึ่ง กลุ่มสันแสดง มิวสิควิดีโอเพลงประกอบภาพยนตร์ เรื่องไททานิก สันแสดงเป็นโรส ยืนอยู่ที่หัวเรือและก็ร้องเพลงตามไปด้วยและมีเพื่อนอีกคนแสดงเป็นแจ็ก ยืนกอดโรส(สัน) อยู่ด้านหลัง สันทำหน้าที่ทำปาก ร้องเพลงตามเหมือนมาก โดยเฉพาะที่หน้าอก สันไม่รู้ไปหาอะไรมาขีด มันทั้งใหญ่และแดงได้ด้วย เพื่อนๆและอาจารย์จะฮามาก ๆ ทุก ๆ ครั้งที่มีการเล่นเกม ร้องเพลงประกอบทำทาง อาจารย์จะขอให้คนมาแสดงเป็นตัวอย่าง 1 คน เพื่อนๆทุกคนจะพร้อมใจกันตะโกนร้องเรียก “สันๆๆ” สันก็ถูกมาทำหน้าที่เป็น เจิน อาย ไม่อยากแสดงก่อน แต่พอเพลงขึ้น สันก็ไปตามเพลงเลย ซึ่งเพื่อนๆทุกคนจะชอบสันมาก เรียกว่า ถ้าไปค่ายเมื่อไหร่สันจะเป็นตัวเอกของรุ่นผมเลยทีเดียว

และนั่นก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของวีรกรรม การกล้าแสดงออกของสัน เพราะทุกๆ ค่ายที่พวกเราไปมา สันจะเป็นตัวโจ๊กที่ทำให้เพื่อนหัวเราะได้มากที่สุด

ส่วนเวลาอยู่ที่คณะศึกษาศาสตร์ ทุกคนเวลาเจอสันหรือเรียนด้วยกันกับสัน เพื่อนๆทุกคนจะพยายามทักทายสัน ชวนสันคุยในเรื่องเรียน เรื่องต่างๆบ้าง มีอยู่ครั้งหนึ่งเพื่อนผมมันอำสันว่าทำไมสันไปแซวไอซ์ ซึ่งไอซ์ก็คือเพื่อนรุ่นผู้หญิงที่สันเขาแอบชอบอยู่ เพื่อนผมก็อำสันว่า สันแซวไอซ์ทำไม ไอซ์เราแอบชอบอยู่นะ สันแอบชอบไอซ์เหอ สันหน้าแดงขึ้นมาทันทีและตอบว่า เฮ้ย! ไม่ได้จีบไอซ์ ถ้าเราจีบไอซ์นะจิบคนอื่นดีกว่า เราหาได้สวยกว่านี้เยอะ พวกผมเลยหัวเราะกันลั่นเลยที่สันพูดออกมาอย่างนั้น สันบอกต่อว่าคนที่สันเคยจีบสวยกว่านี้อีก (มีไม้อีกนะ)

สัน คือ เพื่อนรุ่น PE-31 ของพวกเราที่พวกเราไม่เคยคิดเลยว่าสันเป็นอะไร บางทีลืมไปเสียอีก เพราะสันจะทำให้พวกเราเห็นว่า การที่สันเขาเป็นอย่างนั้นไม่ใช่ว่าเขาไม่สามารถทำอย่างอื่นที่พวกเราทำได้แล้วสันเขาทำไม่ได้ ตรงกันข้ามเรื่องบางเรื่อง ที่สันทำ พวกผมยังต้องยอมรับในตัวของสันเลย พวกเราทุกคนจะเป็นห่วงสันอยู่เรื่องเดียวเลย คือ เรื่องเรียนของสัน สันจะไม่ค่อยมีสมาธิ ไม่ค่อยสนใจเรียนเท่าไร ต้องคอยสอบถามสันเสมอว่า สันทำงานมาหรือยัง สันอย่าลืมอ่านหนังสือมานะเพราะต้องสอบอาทิตย์หน้า และก็ตีหนังให้สันบ้าง แต่ช่วงหลังๆผลการเรียนของสันจะดีขึ้นแม้ไม่มากแต่สันก็ขยันมากขึ้นกว่าเดิม มีตอนพักเที่ยงก็เริ่มเข้าห้องสมุดบ้างแล้ว

หลังจากที่ได้รู้จักสัน ใส่ใจกับสันมากขึ้นกว่าเดิม ก็ทำให้ตัวผมเอง รู้สึกได้ว่าผมและเพื่อน ๆ ของผมรักเพื่อนของเราคนนี้นี้มาก และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเพื่อนของเราคนนี้จะมีความสุข อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขอย่างนี้ตลอดไป นานเท่านาน

อเนชา มาตมัคร